

Povedala som si, že keď som uvažovala nad TR1, rovnako to môžem skúsiť aj nad inými, napr. štvorkou, ale tento „záver po závere“ je písaný trochu odlišne.

Pri chráme a pod troskami (úvaha)

Striebristý mesačný svit neochotne predával vládu zlatým snečným lúčom, ktoré ožiarili trojicu pyramíd i chrám boha Hora stojaci neďaleko nich. V jeho chodbe vedúcej von (*preč od Setha*) stála archeologička Lara Croft a ťažko oddychovala, úplne vyčerpaná po naháňačke naprieč Egyptom.

Výsledok? Nesmrteľný boh zla namiesto Hora, stratený priateľ a minimálne jeden vynikajúci seržant mŕtvy, a to je iba zlomok všetkého, čo som napáchala, pomyslela si trpkosť a vydala sa dopredu, keď jej na tvár dopadol tieň. Zdvihla oči.

Von Croy – áno, to je ten stratený priateľ – pokiaľ mi Jean-Yves ostal ešte vždy verný... Či nie? uvažovala zmätene, pretože Von Croy na ňu zavolať: „Rýchlo, dievča, skôr než sa zo okolo teba zrúti!“

Lara si pravdepodobne uvedomovala, že chrám sa rúca, ale oprela sa o stenu a vydýchla: „Si späť, Werner? Nie viac Seth?“

„Nie je čas! Tvoju ruku, Lara! Podaj mi ruku!“

Lara sa rozbehla k nemu, už nedbajúc na to, či sa potom opäť premení na príšeru ovládanú bohom zla alebo nie, ibaže podlaha sa prepadla a ona sa stihla iba zachytiť okraja dvier.

„Je dobré znovu ťa vidieť, Werner,“ povedala, nevnímajúc, čo na ňu Von Croy kričí. Potom už všade zavládla len tma.

Werner stál pred chrámom s klobúkom v ruke, a keď zdvihol zrak, chvíľu vyjavene a *bezmocne* pozeral na sklonenú hlavu boha Setha na stene. Chcel dobehnúť ku chrámu a volať jej meno, a ak by mu neodpovedala (*iste nie, ty blázon, však sa pod ňou prepadla zem – ale takéto myšlienky by mu nepomohli, tak ich s úsilím zahnal*), mohol by aj holými rukami začať hrabať; ale pochmúrna tvár boha, ktorý Laru (*skoro!*) zabil, ho vystrašila ešte viac, než momentálne bol.

Je to temný boh a už ho nechcem nikdy vidieť, pomyslel si značne nenávisťne, opäť vzdychol a pomalým krokom sa vydal k pyramíde faraóna Rachefa, aby v jej tieni pouvažoval, čo ďalej. Uvažovanie Lare nepomôže, ale mal dojem, že pokiaľ sa trochu nespamätá, mohol byť narobiť veci, ktoré by neskôr ľutoval.

Teraz si pripadal nesmierne starý a unavený; telo ho nechcelo poslúchať, najradšej by zaspal v piesku; myseľ mal príliš prázdnu – a zároveň príliš plnú. Sadol si na stavebnú kameň monumentu, a i keď mal pocit, že mohutná stavba ho v najbližšej chvíli rozdrví – svojou veľkosťou a tajomnou silou, ktoré z nej vyžarovala a ktorej tajomstvo poznali len faraóni – ostal na mieste. Odtiaľ aspoň nevidel Horov chrám, v troskách ktorého teraz leží Lara...

Najlepšie žiačka, akú som kedy mal, a jediná, ktorá mi dokázala, aký úbohý v skutočnosti som, uvažoval a spomínal na ich stretnutie a výuku v Kambodži.

Už keď sa zoznámili, videl, že to mladé dievča s dvomi neposlušnými vrkočmi priam spaľuje oheň, ktorý ju nútil vykonávať (v budúcnosti) veľké veci. Videl jej ho v očiach, no teraz, keď bola dospelá, sa z Larinej tváre nedali vyčítať myšlienky a často ani pocity. Ovládala sa, nenechala sa hneď spútať emóciami – a to sa mu na nej páčilo. Nikdy si o nej nepomyslel, že je bezcitná a nereaguje ľudsky, taká Lara nebola – ibaže v jej práci nie je na prehnane grimasy či frázy čas.

Vždy chcela ísť vlastnou cestou a zakaždým si ju vedela nájsť, s úsmevom si spomenul na preteky v chráme Angkor Wat, ktoré vtedy vyhrala ona, a potom ho správne varovala pred hnevom bohov, ktorý bude prebudený krádežou Irisu.

Áno, keď mu nepomohla, tak na ňu zanevrel, bol hrozne naštvaný a ľutoval sa – ale teraz videl, že mu naozaj ostáva už len sebaľútosť. Ľutoval sa, aký bol nerozumný a vohnal najskôr seba, teraz i Laru do záhuby.

Mohol si povedať, že bol ovládaný Setom a nevedel, čo robí, ale to by bola len výhovorka. On vedel, alebo to aspoň tušil, čo sa stane, keď niekto odstráni amulet zo Setovho sarkofágu. A dokonca, keď bol ovládaný bohom, hlboko v mysli ostalo jeho ľudské ja, a to vôbec neľutovalo, keď videlo, čo musí Lara prekonať – alebo možno sa bálo ľutovať, bálo sa Seta... ale to je tak či onak úplne jedno.

Veru tak, Werner, pretože nie si o nič lepší než boh zla, búrok a púšte. Možno svoje činy trochu napraviš, keď pôjdeš zháňať pomoc pre Laru, ale nečuduj sa, keď ti nikdy neodpustí, čo si jej urobil. Presne tak, ako si to nechcel odpustiť jej, a buď si pritom istý, že ona nebude plná nenávisťi a nespraví kopú chýb ako ty.

Werner Von Croy si položil hlavu do dlaní. Ostal tam tak dlho, no potom sa postavil a neistým krokom zamieril do Káhiry, sľúbiac si, že Laru nájde.

Pohla sa.

Bol to mimovoľný pohyb, akoby ho ani nechcela spraviť, ale bol to aj pohyb, ktorý ju priviedol späť k životu – a bezpochyby práve preto ho urobila.

Pretože Lara Croft miluje život, aj keď s ním dobrovoľne hazarduje...

Neochotne otvorila oči, pretože sa obávala, čo uvidí. Nemyslela na peklo ani nič podobné, lebo na také veci absolútne neverila, ale napríklad by mohla zazrieť Seta, ako k nej pristupuje s krvilačným úškl'abkom na tvári. Alebo by zbadala (či skôr nezbadala) svoje nohy pod obrovským balvanom - i keď bolesť necítila: vlastne necítila vôbec nič, akoby sa ocitla vo vákuu.

Uvidela tmavú jaskyňu a naokolo boli samé skaly, ale ona ležala v mäkkom a studenom piesku. Bolo tu naozaj chladno, pretože bola bohviekoľko metrov pod úrovňou pôvodnej podlahy; vedela to aj vďaka tomu, že cez žiadnu medzierku k nej neprenikal upokojujúci slnečný lúč.

Preto sa jej ani nechcelo vstať a márne hľadať nejakú cestu; iba by zažila sklamanie a jej stav si to teraz naozaj nevyžadoval. Namiesto toho si i ona nazrela do vnútra, do myšlienok a spomienok.

Som tu, pochovaná zaživa pod troskami Horovho chrámu. Teraz nik nevie, že existujem, som živá – a asi sa o to ani nik nestará. Ľudská sláva je pomínutelná, a ak som niekedy bola slávna, teraz som menej než ten piesok podo mnou, tu v základoch tejto stavby.

Musím sa priznať, že toto vedomie mnou otriaslo – verte tomu či nie, bola som na seba príliš pyšná. Myslela som si, že mne sa nikdy nemôže nič stať a každý artefakt získam či už ako prvá, alebo ho majiteľovi poľahky vyfúknem. A to sa mi pri dýke z Xianu, kameni Infada či Horovom amulete skutočne darilo... a preto mi aj tak nesmiete odpustiť, lebo si zaslúžim opovrhnutie. Ved' teraz som si dokonca trúfla bojovať proti niečomu oveľa silnejšiemu než som ja – zvrhlo ma to z trónu a ukázalo mi pravdu: kto som, aby som si myslela, že vždy vyhrám? Nie som iný človek než ostatní, iba mám snád' viac šťastia.

Lara sa opatrne dotkla odrazu šialene boľavého boku a natrhutej pery, inak sa jej zdalo, že je bez zranení. V hlave si premietala všetky svoje „úlovky“ a víťazstvá a teraz jej pripadali ako zbytočnosti, plytvanie časom. Síce už ani nevedela, na čo iné by svoj čas využila, ale mala pocit, že všetko, čo robila, nebolo vlastne akoby vôbec nič.

Prestaň, ozvalo sa jej v mysli. Vieš dobre, že každá tvoja výprava pomohla svetu, a to je to najdôležitejšie, rovnako ako to, že sama nechceš zneužiť moc. Bola si pyšná na to, čo dokážeš, ale teraz sa tvoje srdce zatvrdilo a zároveň odhalilo. Ber toto celé ako skúšku – tvoju, Von Croyovu i ostatných. Myslím, že si môžeš povedať, že ty si ju zvládla. Odteraz, to vieš i sama, už nebudeš taká namyslená – aj keď toto si skrývala. Síce si tým seba samotnú trápila, ale teraz si to dokázala priznať!

Za to budeš platiť väčšou nervozitou, zlými snami, pri každom podozrivom zvuku sa bleskurýchlo zvrtnieš a dlho budeš mieriť zbraňou na imaginárneho nepriateľa, ale nevzdávaj sa... nikdy sa nevzdávaj...

Lara sa čudovala, kde sa jej v hlave berú také myšlienky po predošlých pochmúrnych. Vtedy si všimla, že z batoha, ktorý leží vedľa nej, vypadol Horov amulet a prstami ho nevedomky pevne zvierala.

Z tohto predmetu do nej prúdila nová sila a dodávala jej vieru, že jej život nebol taký čierny, zlý a márný. Mala dojem, že ju povzbudzuje samotný Hor – tak, ako ju povzbudzoval po celý čas, keď bojovala proti Setovi - bez toho, aby si to plne uvedomila. Cítila, že pokiaľ ju chápe boh svetla a radí jej, musí sa jeho radou riadiť, a potom i ona pôjde cestou svetla.

Opatrne sa posadila a z batoha – ktorý tam neskôr zabudne a opäť jej ho vráti až Von Croy – vybrala lekárničku. Kým mala výbavu, nejaké potraviny a najmä amulet (odteraz na dosah ruky), mohla veriť, že odstráni skaly pred sebou, aby sa dostala von.

Verila tomu. Pretože ona bude bojovať do posledného dychu – a vždy na strane dobra.